

Anglicismes: han arribat per quedar-se, 'OMG'!

Sr. Director:

Amb la recent febre pel *batch cooking*, m'adono de com ens han envaït les expressions angleses. Conceptes que abans tenien un altre nom, ara han estat substituïts per altres més *cool*. Veus? Ja hi som.

L'autònom ha passat a ser *freelance*, i des del nostre *smartphone* podem fer-nos un *selfie* davant d'un *food truck*, quedar per a un *brunch*, o reservar hora al *gym*. Som *runners*, *foodies*, *influencers*... Però és que si no vols sentir-te *out*, i fer ús d'una manera *random*, amb uns senzills *tips* no és molt *heavy* aconseguir-ho (aquesta última expressió la meva professora d'anglès la detesta perquè diu que sona molt ridícula). Doncs bé, el meu *coach*, amb el qual tinc molt *feeling*, m'ha recomanat un grup *underground*, perquè diu que el *mainstream* no és *trendy*, i com estic en mode *chill out*, tot és *OK*. LOL.

JOAQUIM CAPEL FERNÁNDEZ

Ferran

Sr. Director:

Aquest mes es commemora els dos-cents anys de la mort de Napoleó, l'emperador francès. Amb aquest motiu han sortit, surten, multitud d'articles en contra i a favor del personatge. Hi ha diversitat d'opinions. No n'hi ha, en canvi, que considerin al rei Ferran VII, que regnà a Espanya quan Napoleó fou derrotat: era un "individu mesquí, fals, covard i intrigant que s'envoltà d'ineptes, restablí la Inquisició i pretengué esborrar qualsevol vestigi de liberalisme i de pensament lliure", com indica recentment l'historiador Joan B. Culla. Tot i admetent que tenim problemes més urgents a resoldre sobre la taula, ¿no seria convenient que, en algun moment, es reconsiderés el fet que la ciutat de Lleida dediqui un dels seus carrers més bonics –la Rambla– a un personatge tan sinistre?

JOSEP VARELA I SERRA

'Dimitir' no és una paraula russa

Sr. Director:

Sembla que aquí, al nostre país i a l'Estat, *dimitir* és una paraula tabú, desconeguda, que no es pronuncia en veu alta. Fa pocs dies llegíem que un ministre de Noruega dimitia per haver fet servir el mòbil de la feina durant les vacances. Els asseguro que aquí si tinguéssim en compte aquest fet canviarien la majoria de les cares de polítics, directors d'empresa, càrrecs intermedis, etc. No pot

LA CARTA DEL DIA

Tot passejant pel Centre Històric

SR. DIRECTOR:

Ens dirigim de nou a vostè i als seus lectors, aquesta vegada per destacar i posar en valor alguns dels molts elements que conté el nostre estimat Centre Històric. És sabut que una part important de la ciutadania de Lleida no coneix, i per tant no valora, aquest barri nuclear de la nostra ciutat. La degradació que ha patit en les darreres dècades, i que tantes vegades hem denunciat, ha fet que els seus carrers i places siguin un lloc a evitar en els passejos i desplaçaments habituals, i també que no sigui objecte d'atenció a l'hora de mostrar-nos als visitants de la ciutat. A tot això, cal dir que les nostres autoritats municipals han participat molts cops per acció i omissió en aquesta lamentable situació.

I malgrat tot, el nostre C. H. conté encara elements de primeríssim ordre des del punt de vista artístic, cultural i històric. Deixant de banda la Seu Vella, que ja és prou reconeguda, ens volem fixar avui en quatre elements arquitectònics cabdals: la Catedral Nova, Sant Llorenç i els convents de Santa Clara i Santa Teresa, tots separats per pocs metres. En el primer cas, tot i trobar-se en ple eix comercial, pocs ciutadans hi fan una visita més enllà de donar un cop d'ull a la seva espectacular façana; es tracta d'un dels monuments de finals del Barroc més importants del nostre país. El mateix li passa a Sant Llorenç, important edifici arquitectònic, que guarda un notable conjunt de retaules

i escultures. Malgrat aquesta distinció, sols alguns conciutadans, en assistir a casaments o cerimònies, descobreixen la seva singularitat, tot plegat una llàstima.

De manera paral·lela, són totalment desconeguts els convents que mencionàvem: convent de Santa Clara i Santa Teresa. Avui en dia, cap d'ells té usos religiosos i són destinats, encertadament, a la realització d'activitats culturals i socials. Tanmateix, amb algunes zones de difícil accés, com és el cas dels antics horts de Santa Clara, i que ens veten de les seves magnífiques vistes cap a la Catedral Nova.

Poc valorat també, i cada vegada més deteriorat, és el conjunt de carrers i placetes que han fossilitzat l'antic traçat medieval, així com l'agregat de façanes tradicionals que la piqueta i les excavadores no deixen de destruir impunement i sense cap mena de respecte. Fins quan? No es tracta d'espectaculars palaus ni casals, ni d'un singular barri gòtic com tenen altres ciutats, però en el seu conjunt es manté el traçat antic i constitueix una mostra valuosa de la construcció tradicional a casa nostra.

Volem acabar animant la nostra ciutadania a passejar pel C.H. sense cap recança, descobrir-lo i gaudir-ne. No deixeu de trepitjar-lo, no ho reserveu sols per ocasions singulars; és el nostre patrimoni i és la nostra història, conèixer-lo i estimar-lo ens fa més de Lleida. En continuarem parlant...

PLATAFORMA SOM VEÏNS

ser que tinguem tan assumida la degeneració de tot el que paguem entre tots. Ens trobem en el mateix cas en les relacions amb la justícia: en primer lloc, trobem investigats que s'aferren a la cadira perquè parlen de la presumpció d'innocència, quan el que haurien de fer és un pas al costat i esperar a veure

què diu el jutge. En una escala ja superior, trobem els encausats, que fa referència a un individu sobre el qual existeix sospita que hagi comès un delictes o que hagi participat en l'execució d'un delictes, i per aquesta raó està essent investigat per un jutge. A alguns se'ls demana penes de presó i tot, i què fan?

Alguns, com el jutge Fernando Valdés del Tribunal Constitucional, no tenen una altra opció que dimitir perquè són càrrecs públics molt anomenats, però a petita escala, en casos com aquest de violència de gènere, moltes persones miren cap a un altre lloc, posen excuses de mal pagador, o ho amaguen i

Envieu la vostra carta a cercle@segre.com. Podeu trobar-ne una selecció més àmplia a SEGRE.com

AQUESTA SETMANA

dimecres 19 |

Nova final per al Lleida al camp de l'Hèrcules

■ Després de la important victòria aconseguida dissabte, el Lleida torna a necessitar els tres punts en el partit que jugarà a partir de les 20 h a Alacant per optar a accedir a la Primera RFEF.

divendres 21 |

Les escoles bressol de Lleida tanquen la preinscripció

■ Divendres és l'últim dia hàbil per poder demanar plaça a les escoles bressol municipals i a la de la Generalitat per al curs vinent. Hi ha un total de 577 places disponibles.

dissabte 22 |

Pedres en memòria dels deportats als camps nazis

■ El Memorial Democràtic col·locarà durant el matí al paviment de carrers de Lleida ciutat deu pedres Stolpersteine en memòria d'aquest nombre de deportats als camps nazis.

intenten capejar el temporal. En part són persones que han aconseguit tenir un càrrec molt ben remunerat, a vegades amb un currículum dels més justets, i s'aferren a la cadira com si els anés la vida perquè saben que tenen un sou i un *status* que no l'aconseguiran mai més.

ROSA M. G. N.

El xiringuito de JxCat

Sr. Director:

Només ha calgut esmentar la possibilitat de deixar-los fora del govern català i els de Convergència –aquests senyors ara disfressats de JxCat– han entrat en raó i a firmar un pacte. Dies i dies sense avançar i ara de sobte tots els obstacles s'han dissipat. Un partit que fa 40 anys –des de Pujol– que és al poder de la Generalitat gairebé de forma ininterrompuda, amb milers i milers de militants, amb amics i coneguts xuclant de la mamella pública i, és clar, amb el tema del menjar no es juga. Per descomptat, els convergents han dit que ho farien per Catalunya. A veure si un dia se sacrifiquen menys per Catalunya i es posen a treballar en l'economia productiva i no a viure dels impostos dels altres. Els contribuents ho agrairíem, encara que només sigui per deixar de pagar-los els souassos. Seria massa bonic.

ANTONIO PEIRÓ. LLEIDA

Fàbula i polítics

Sr. Director:

Els polítics catalans dels diferents partits em recorden la faula dels dos conills ximplers: veuen vindre uns gossos, en lloc de córrer cap al cau es posen a discutir si els gossos són llebrers o conillers. I, mentre discuteixen, aquests arriben i se'ls mengen. Els nostres polítics, més interessats, segons sembla, en els seus assumptes propis i no en els del poble, discuteixen sense ser conscients de les conseqüències.

He de recordar-los que els hem votat perquè servissin els nostres desitjos, no els seus. "Que servissin el poble, no que se servissin del poble." I amb les seues nècies discussions aconseguiran el que no volem: la investidura de l'altre candidat.

O potser és això el que pretenen?

M. ÀNGELES LORDA ROSINACH

ENQUESTA

Us ha passat factura la pandèmia a l'estat d'ànim?

Voteu i deixeu un comentari a www.segre.com